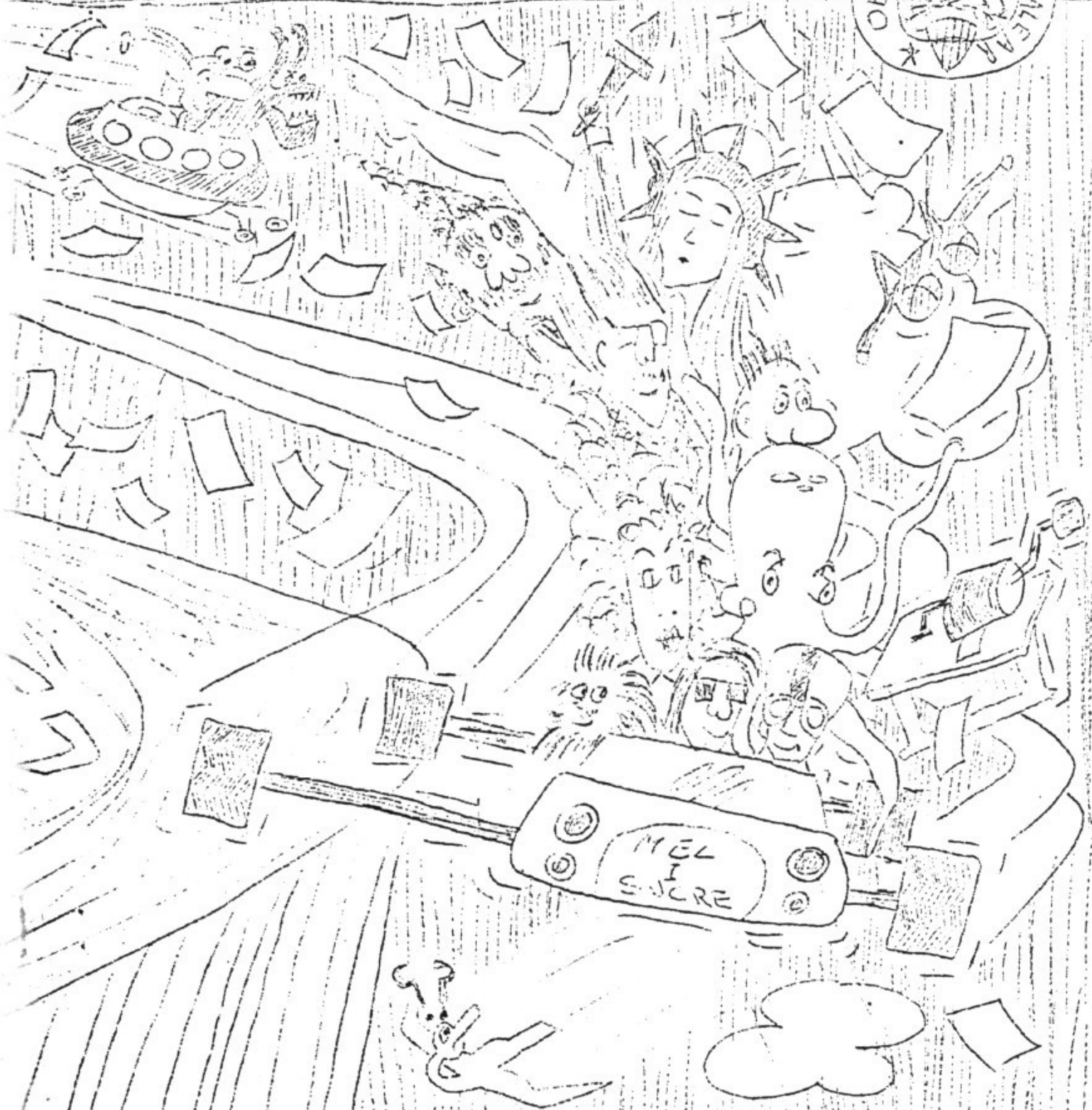
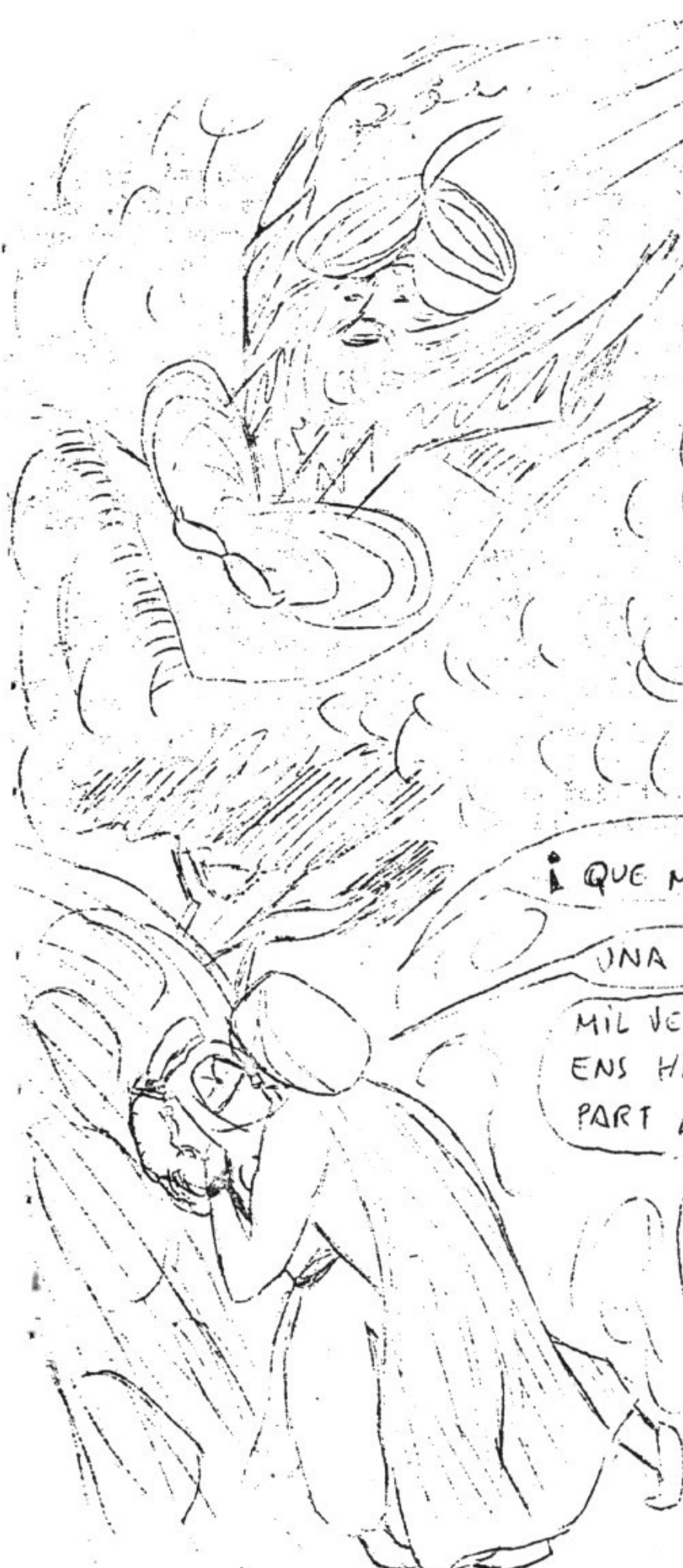

MEL I SUCRE

BOLLETI DE L'OC.B. A SANT JOAN

HEM ARRANCAT!

Han fet possible
la sortida d'aquest
número:
La Divina Providència
i
L'obra Cultural Balear
han remenat la multico-
pista:
El increíble hobre araña y
El prunero maldito
Han col·laborat
Joan Moroy Nigorra
Toni Vaquer Calafell
Guillem Bou Bauçà
~~Toni Florit~~
Andreu Bou Bauçà
Rafel Noery Nigorra
Miquel Gaià Fonta

¡ QUE MÉS VOLS!

UNA SUSCRIPCIÓ A L'OCB

MIL VEGADES NO! PALISSA!
ENS HAS SORTIT DE L'ALTRA
PART DE'S BASSIOT.

MORO!
HOMEXNY!
XORIFD!

EXPLICACIO

(Suposem que vostè ha sentit un "tec" molt sospitós i quan ha anat a la porta s'ha sorprès trobant-hi aquest bolletí, tirat en terra, abandonat al seu destí, serà una bomba? serà una factura? Vostè pensa que té dret a una explicació; no desesperi, vet aquí la resposta)

Resulta que un parell de gent animada d'aquest poble s'ha adherit a L'Obra Cultural Balear i la primera activitat que duen a terme, per ara, és donar-se a conèixer. La forma més comú, sense fer conferències a un saló d'actes tan seriós on una persona sol dir coses serioses perquè les altres puguin dormir a gust, hem pensat que seria aquesta: presentar-nos directament, a través d'aquest bolletí, que tirarà cada cert temps (això vol dir que no ve d'un any) el grup ~~de~~ de col.laboradors.

Però què és l'OCB? tranquils, ni terroristes ni polítics. És un grup de gent que reivindica la cultura Balear per a tothom, es a dir, que val més que tots sapiguem qualque cosa que no tenir una persona que ho sabi tot, i ens pugui parlar de tot i escrigui un caramull de llibres. Hi ha molt més a dir, la seva història (que comença l'any 1962), la seva forma d'actuar, les directrius... Però de tot això és millor que es demani cadascú en particular i ~~l'hi contarem~~ l'hi contarem.

Envant, la porta està oberta.

Editorial

Aquest bolletí pretén el següent:

-Moure un poc al personal de Sant Joan. Es a dir, aconseguir que la gent participi.

-Impulsar la creació. Empènyer les noves idees que pugui tenir cada un.

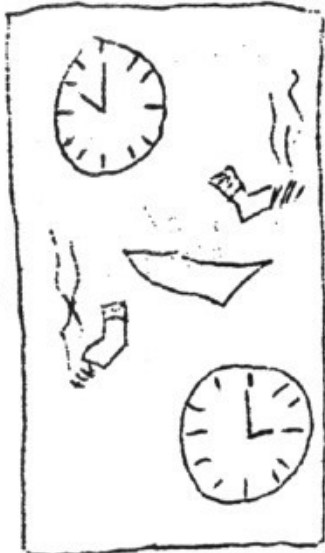
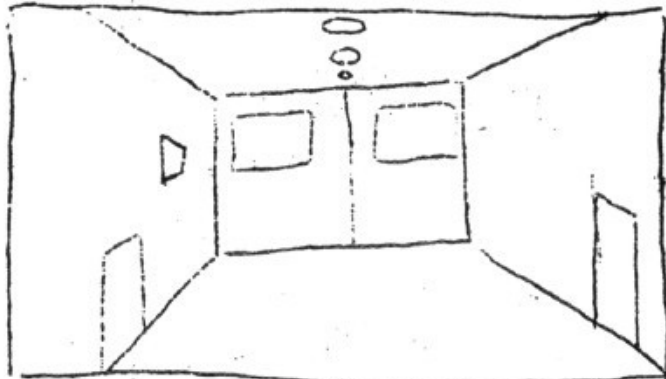
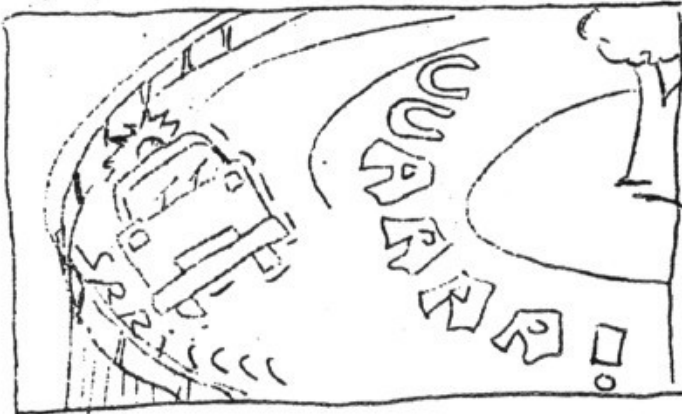
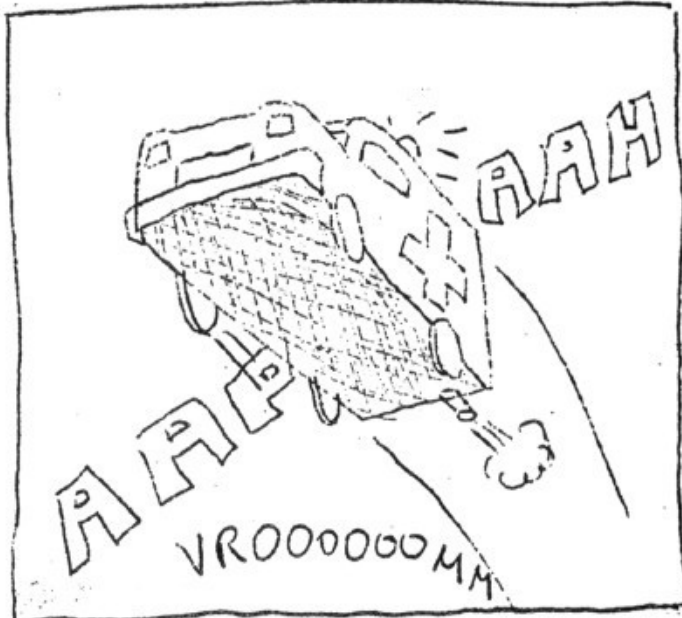
-Tenir una funció crítica. Repassar la feina, intentar corregir les errades.

Comprenem que la gent madura té ja unes ocupacions que li roben els seu temps, aposta feim una crida especialment a la gent jove. Voldríem que fos un mitjà de comunicació entre nosaltres, d'intercanvi de pensament, de coordinació... perquè si un ho pensa bé, fa ben poc quan és a Sant Joan. A molts els queda un temps d'esplai buit, un temps que no saben com passar-lo, s'avorreixen. Voldríem omplir aquest temps amb coses que ens agradin a tots.

Finalment felicitem a tots aquells grups que han aconseguit posar-se en marxa o seguir funcionant des de molt de temps, especialment a l'equip de futbol que ha començat aquesta lliga amb gent exclussiva del poble. També a les altres associacions (Teleclub, Penya Motorista...), aquesta és una més que s'afegeix a l'acció.

Sort a tots!

Un moment, manca un detall: ens havíem deixat una associació fora anomenar. La felicitem en aquest instant, es tracta de La PENYA DES COMPTE. Després d'això sí que podem tirar envant...

A LA FI!

"NASIDO
LIBRE"

HEM PARIT EL BOLLETÍ!

INFORME CULTURAL

(UNA IMATGE VAL MÉS QUE MIL PARAULES)

TAM - TAM

(El tam-tam és el renou enigmàtic del tambor africà. Amb aquest títol volem obrir una secció de cara a la comunicació. Que cadascú conti les seves experiències, inquietuts, opinions, suggeriments... Són les fulles dedicades als lectors i fetes per ells.)

Per esser aquest el primer exemplar i no haver rebut res dels lectors l'equip de redacció narra la història d'aquest bolletí.

Quan anàvem a segon de BUP, els components del nostre curs vàrem aconseguir un local per reunir-nos i veure-nos a un temps que no fos el de les hores de classe. Era un curs mixte i no va faltar qui digués que allò era una casa de p... No obstant crec que va esser la cosa més positiva que vàrem fer en equip durant aquell curs.

Va servir d'estimul això per intentar aconseguir un lloc de reunió a Sant Joan; però un lloc que hagués sortit de la iniciativa dels joves i no de les que eren degudes a altres organismes (església, festes...). Ens hi pegarem dos anys cercant casa i no hi va haver cap resultat. Ens passà pel cap la idea de tirar una revista feta pels allotats del poble, però a l'hora de legalitzar-la ens donaren tants d'impresos que no hi va haver forma d'omplirlos (encara no haguessen acabat). En vista d'això tirarem una revista en plà familiar (amics, companys de classe, coneguts) anomenada "S'ou Rodó". Només sortí un número, que s'havia fet per Nadal i no va esser imprès fins a Pasqua (tot aquest temps cercant una multicopista)

La única solució per sortir-ne envant era federar-se amb altres grups. Allò permet, per exemple, fer un bolletí pels socis (que igualment poden adquirir els simpatitzants) sense cap complicació.

Adherits un pic dins L'Obra Cultural, hem lograt aquest bolletí, que volem que sigui la base de participació de qualsevol persona que vulgui fer-ho.

Hem après bastant en aquests quatre anys, però tal vegada una de les coses principals és que si s'insisteix se pot aconseguir quasi tot. De moment podríem centrar la nostra atenció en edificar un cinema nou ¿o no?

(Nota de la redacció: Per esser una secció totalment oberta es publicarà aquí tot allò que ens enviïn. Poden enviar-lo als domicilis dels que fan la revista o donar-ho personalment. Es pot firmar amb el nom o amb pseudònim.)

MÀGIA I ORACIÓ

(HEM pensat fer un estudi del cristianisme i de la religió en general. No el típic estudi dels dogmes de fe que feiem a l'escola sinó un plantejament de la religió en el món d'ara. Si hi ha qualcú que tengui inquietuds teològiques i recolzi aquesta idea, que comunicui amb nosaltres i publicarem el material recollit)

L'home que creu que Déu existeix intenta relacionar-se amb Déu. Hi ha dues formes de dur envant aquesta relació: la màgia i l'oració. L'oració és dirigir-se a allò que és sagrat i demanar el que es desitja. La màgia pretén dominar allò que és sagrat, fer que les forces superiors es posin al seu servici.

Vet aquí que la màgia és com un engany que vol fer l'home a Déu; mentres que l'oració és una relació honesta i sincera. L'home de la màgia és un ingenu, creu que amb manobres determinades es podrà aprofitar de Déu; a més és egoïsta, vol que Déu es dediqui exclusivament a ell.

El cristianisme en un principi va rompre amb qualsevol classe de màgia i va promocionar l'oració. No obstant, la història li ha donat qualque passada bastant forta. Es aquí on volíem arribar, anem a ~~xxx~~ veure quines són les creences que podríem qualificar de màgiques actualment. Entre altres són aquestes:

-Qualsevol tipus de sacrifici per aconseguir el que es vol. L'obstacle aquí és que es pot considerar el sacrifici com una acció de gràcies, però tenguem present que l'acció de gràcies que ens demana Crist és una altra ben distinta. Es a dir, una acció de gràcies pot esser ajudar als pobres (per dir una cosa típica) però aquestes fets sanguinaris on els fidels es peguen tocs pelcap o l'esquena i caninen de genollons o puguen escales, tot això són conjuraments, és màgia.

-Algunes aportacions de tipus econòmic. L'exemple de dur un ciri a la Sang té característiques màgiques, ve a esser com canviar acera per miracles.

+Totes les supersticions.

-Tots els tabús.

(Nota: convendria que la santa gent ho llegís i tornés un poc més peccadors o no?)

¿QUE TAL CHABALES? ¿QUE TAL CHABALAS?

No hos he habandonado en esta sussia rrebista.

¿Passa con bosotros titis?

Nosotros los cultos, los que no aemos scletibidad ni unibersidad ni deporte ni ~~xxs~~ nada parosido tamvien tenemos nuestra pagina en esta rebista. Llo avia demanado en escribir en esta rrebista y es como si charrar con bosotros. I otra bes hos recuerdo que no agafeis livros porque si los agafais no sercis de los nuestros. Gaged las motas i a cantar nuestra cansion "Ai ban dos pilotos, con sus dos buenas motos ~~xxx~~" (o chea, ban con Kakasakis) Ah hos rrecuerdo que el que no halla atquirido su ardosibo del "che jevara" (Eso hos recordemos que es para dissimular), lo pueden comprall en nuestras ofisinas situadas en la carretera de San Juan- Bill-lafranca Ah! se me olvidaba, no bengais con mobylette porque hasc pobre.

Hasta la prosima semana. Aplauso, paf,paf,puf, (Sin, sin, sin sercvro, ouououoooouuuu)

!PASSA TITI! Chao, au reboire, ballp-ball y como no ADEU (que hasc moderno)

FIBENALL, FIBENALL

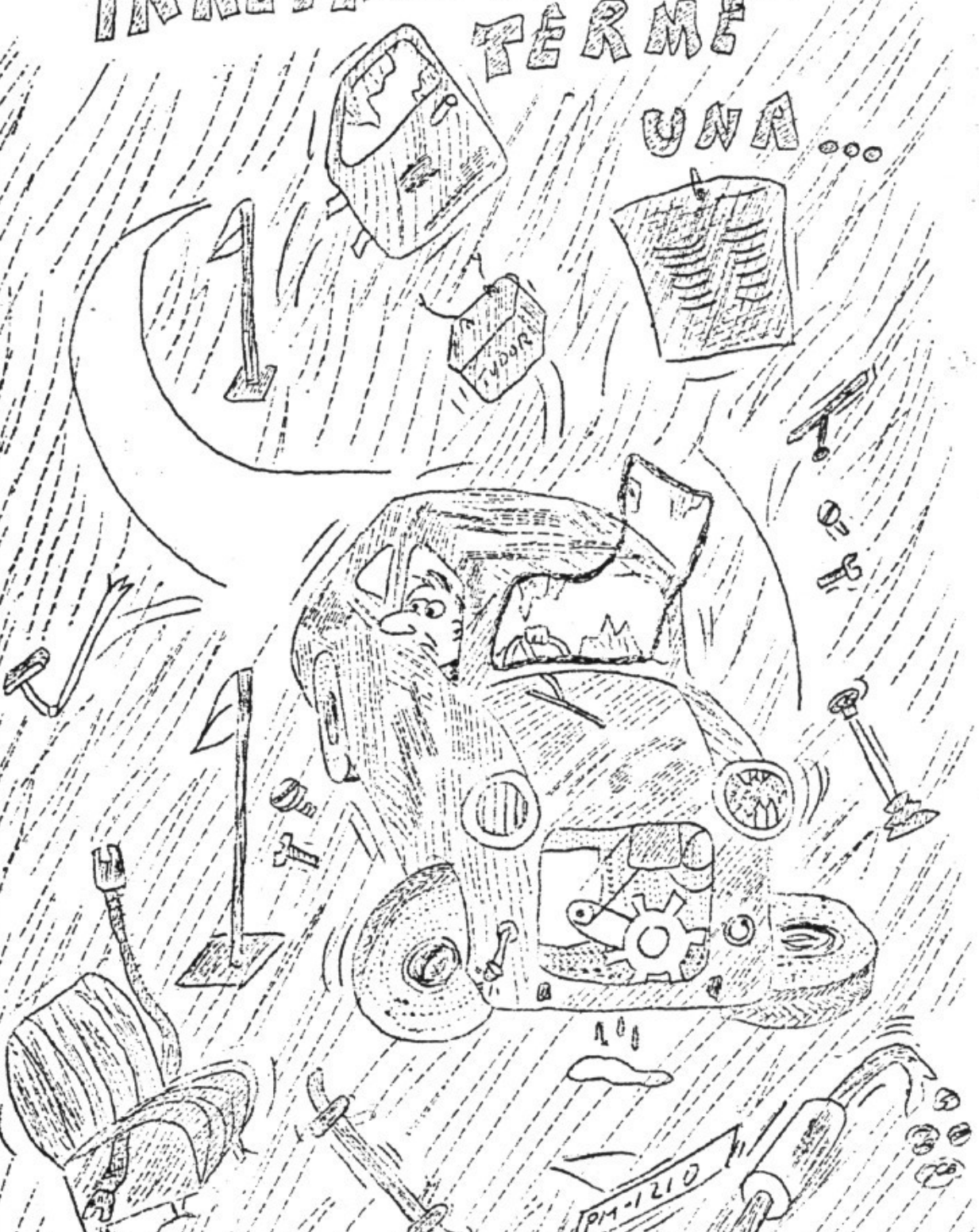
Falconotti

!Ke ase un follio como tu en una rebista como esta!

(Un conegut ens ha enviat aquesta col.laboració (si és que és pot dir col.laboració) i ens ha pre at que no la tocassom de com ens la va donar. Per aquest pic li hem get el favor, li hem deixat un clixé i allà ell. Que no ens passi res.)

TRACTAM DE DURA
TERME

UNA...

MANIOPRA CULTURAL

HIMNE A L'HECATOMBE

Vaig arribar a la casa dels Patoson, quan de sobte, vaig i toc a la porta: ring, rong, ribg... Quina seria la meva sorpresa quan vaig veure a la mestressa feta una pífia, amb les bragues penjant de la mà, els sostens entre les dents i les calces a ratlles, això sí en el seu lloc, just davall d'allò. Em demanà respectablement que entrés i em segués, la qual cosa vaig fer amb avidesa. La casa era de color obscur i de trista moqueta malmenada del treball nocturn, la pell d'ós estava també trista en un recó, a la seva cara es reflectia el pas dels anys, però seguia, seguia i seguia allà. A l'altre extrem de la sala estava l'arpa dorada de llargues i agudes cordes, unes situades en perfecte ordre i les altres, Oi les altres!!! com estaven les altres: indescriptible. Va sortir de nou la mestressa i em murmurà que tot d'una baixaria la senyora. Jo que ja havia preparat el meu discurs per a quan baixés, vaig quedar estupefacte al comprovar el seu estat, aleshores vaig comprendre que més valia deixar-se de discursos i passar a l'acció, l'assumpte en qüestió, els pous petrolers que el seu difunt marit li deixava en herència. Era una qüestió de vida o mort: o ella i el petroli o res.

Passaren les hores i seguíem discutint, de sobte, la mestressa surt i ems interromp.

-Maliciosa vella repipi- vaig escriure dissimuladament a la paret.

-Perdonin els senyors però defora hi haix un cavaller que vol veure a la Senyora.

-Digues-li que passi al saló i que m'esperï, ara mateix l'atenc.

-Bé senyora.- amb aquella cara del que diu "fotut i hanyut" M'adono que era qüestió de deixar-ho tot i anar de passcig, amb els gests vaig comprendre que qui estava allà era un gran rival, el meu etern rival, llavors havia de partir amb un peu davant l'altre.

No hi havia res a fer, encara que jo era pinxo, garrit i ben plantat no tenia diners, el fracàs era segur, és més: havia fracassat. Això volia dir que me tocava res, i res és realment fotut; i arribada la tarda m'envaï un terrible pensament: ja que res és tan poc, perquè no "me pego la gran gossada"? No ho vaig pensar dues vegades i aquicixa mateixa nit vaig sortir cap a la seva casa, ella estava allí, tota per a mi, ella anava en bata de dormir, quan la vaig veure dic: -Serà una gran nit, apoteòsic. Idè res, trec el punyal i la vaig crivellar.

¿No haguessiu "gossado" voltuds? Eh! Eh?

TELEFON

(Està repicant el telèfon d'urgència. És aquesta la secció dels anuncis i cridades (gratuïts, per suposat). S'admet tot, des de comprar i vendre fins a excursions, missatges personals, cites i el que passi pel carabassot del qui escriu.)

Es poden enviar per correu o personalment. Poden anar firmats o amb pseudònim.

a) Cercam una persona que vulgui ajudar-nos en la part gràfica del bolletí, és a dir, un dibuixant. Perquè, com es pot veure, no en tenim NI POSSIBLE IDEA. Posar-se en contacte amb els redactors.

b) Cercam també qui tengui esperit de màrtir per a picar clixés o rodar multicopista.

c) Necessitam un esperit creatiu que (aprofiti ← aquesta paraula no conta, és una errata, la bona és aquesta →) aporti material i allengeri la feina del segon número.

d) Soy la viudita del conde Laurel y quiero casarme y no sé con quién. Espero al afortunado en el parque el lunes a las tres de la madrugada.

e) He romput sa relació que mantonia amb un jove. Vull qualcú que entndre-me. He deixat el meu número de telèfon a la redacció. Laura.

e) Hem d'obrir una secció anomenada PEDAGOGIA, agrairíem als interessats que aportassin material de qualsevol classe.

ALEJANDRO MIRCEA neix a Rumania en una família catòlica de ritus oriental-ortodoxe. Surt de Rumania després de la segona guerra mundial, no pot tornar i acaba els seus estudis a Roma. Ve a Espanya i fa vuit anys que resideix a Mallorca, diu que s'atreveix a parlar fins i tot el mallorquí. Actualment està a la Missió Catòlica d'Assistència als refugiats. Endemés és el DELEGAT D'ECUMENISME a Mallorca. És membre de AMNESTY INTERNATIONAL. L'entrevista tam perquè ens parli de la situació a Rumania, un poc dels països del Est i de la labor de Amnesty.

-Per començar ens pot descriure més o manco la situació religiosa de Rumania.

A.M.: La religió a Rumania ve condicionada, com es pot suposar, per la situació política. Rumania està integrada en el bloc dels països satèl·lits i té un sistema calcat del rus. Només hi ha un partit, el comunista, i no es permet cap manifestació política, social o religiosa que no sigui controlada pel poder central. Encara que es parla d'una forma de govern pròpia, amb decisions contràries a la URSS, el sistema és una còpia exacta.

La vida religiosa (catequesi, ritus, culte, ...) està controlada per l'estat i permesa només en la mesura en què convengui al estat. Hi ha tres grups religiosos:

1) L'església Majoritària Ortodoxa, que és l'única reconeguda. La jerarquia ortodoxa ha acceptat aquesta situació de sumissió total a la política governamental; a canvi gaudeix de la llibertat de culte dins certs límits. A les misses no es pot predicar, els sermons estan controlats i orientats de cara a les directrius del govern. No té possibilitat l'església de influir en la vida de la societat i sobretot en l'educació de la joventut. L'ateisme és la doctrina oficial i la seva ensenyança és obligatòria des dels "jardins d'infància" fins a la Universitat. A pesar de la propaganda atea (TV, premsa...) se manté la fe i es nota un desig de tornar a l'evangeli. Fins i tot dins la joventut hi ha recerca de literatura religiosa (difícil d'aconseguir).

2) L'església Catòlica es divideix en llatina i oriental. La situació es pitjor en quant que no està legalitzada. Va ésser suprimida oficialment l'any 1948, tancaren bisbes, capellans, religioses la presó. Qualsevol reunió és il·legal. Un conegut meu va ésser condemnat a 3 anys per celebrar una missa.

-(l'interrompem) Quines són les penes que s'imposen per practicar la religió?

AM: Depèn de l'activitat que es dugui a terme. La llei estableix que per repartir propaganda o posseir literatura religiosa la pena és de 3 a 7 anys.

Seguint amb els grups, el tercer són les comunitats protestants. Estan molt perseguides i són les que presenten més activitat dins la clandestinitat. Es tracta de Baptistes, Pentecostals i Adventistes. Els pastors d'aquestes comunitats han estat sovint tancats a centres psiquiàtrics com a llocs de repressió. Es parteix del principi que si qualcú s'oposa al règim és perquè està foll, hi ha 10 clíniques d'aquest tipus a Rumania on també hi tancaren un pic a persones que volien fundar un sindicat lliure.

-Hi ha hagut qualque moment d'apertura?

AM: Entre els anys 1958 i 68 hi va haver efectivament un poc d'apertura. Es va treure de la presó a molta gent dels qui sobrevisqueren, ja que s'havia tancat inclús a intel·lectuals, demòcrates i fins i tot socialistes dissidents.

-Creu vostè en un socialisme no autoritari i compatible amb la religió?

AM: Sí, en un socialisme d'aquest tipus; no amb un comunisme totalitari perquè l'experiència demostra que el que s'ha fet en aquests casos ha estat suprimir d'entrada la llibertat.

-Tornant a la història, com així s'atura el procés d'apertura ~~de~~ l'any 1968?

AM: Degut a la Primavera de Praga 1968. Rumania va protestar a la URSS per la invasió de les tropes però el control i la repressió augmentaren i el procés es va tancar. Es pot dir que després de Rússia i ~~el~~ Xecoslovàquia és Rumania el tercer país on la repressió és més forta.

-Quins són els països que escapen més a aquest control?

AM: Són Hongria, Iugoslàvia (degut a Tito) i Polònia. Aquesta darrera té un bloc catòlic del 90% de la població, naturalment no es pot permetre al govern fer certes coses.

-Es pot sortir de Rumania?

AM: Es molt difícil i està molt controlat. Es necessita un visat especial que es pot aconseguir pagant (si té qualcú a l'estranger que pugui enviar diners).

-Es a dir, que res de turisme ni excursions...

AM: No, el turisme està permès de cara a dedins, perquè suposa entrada de divises. Només poden sortir alguns deportistes, equips que van a disputar partits internacionals, funcionaris del govern...

-Millora o empitjora la situació?

AM: Ens les darrers anys ha augmentat el número de persones que se'n van i es queden a Alemanya, Bèlgica o França. En els anys d'apertura (58-68) varen esser molts els estudiants que anaren a fora i no han tornat. Es diu que a Frankfurt hi ha un rumà a cada especialitat de medicina.

-Com va poder sortir vostè?

AM: Me'n vaig anar al final de la guerra, abans de què s'instauràs el govern de forma definitiva.

-Quins intents s'han donat de cara a escapar del control soviètic?

AM: El primer fou Hongria a l'any 1956. Les tropes russes entraren, encara hi són, però de totes formes Rússia té un pos "mimada" a Hongria, en el sentit de què no s'afiquen gaire en la vida social. Té certa llibertat i contacte amb l'exterior.

A Polònia va sorgir una rebel·lió de dretes a l'any 72 però va esser aplacada.

La Primavera de Praga a Xecoslovàquia (68) fou impulsada, i això és important, pels propis comunistes d'allà. Pulcheck era secretari del Partit Comunista d'Eslovàquia i demanaven la supressió del control soviètic i la creació d'un socialisme vertader i amb semblant humà.

-Ens pot parlar un poc d'"Amnesty International"?

AM: És una associació neutral políticament que defensa els drets humans d'una forma pràctica. Defensa a totes les persones perseguïdes o condemnades per les seves idees o creences o discriminades per motius racials, culturals. Un punt important és que està en contra de qualsevol dictadura de dreta o esquerra i defensa les persones sempre i quan no haguin comès delictes de sang, així i tot es procura que tinguin un procés just.

-Com fa feina A.I.?

AM: Primer hem de dir que va ésser fundada per Peter Benenson i Mc Bride a l'any 1961, té la seu central a Londres i va obtenir el Nòbel de la pau a l'any 1974.

És una publicació mensual que, entre altres coses, designa cada mes a un detingut, s'avisava a la gent d'allà i s'envien cartes continuament demanant la lliberació a les autoritats.

El principal són els "Informes" que duu a terme. Un dels darrers fou el de la matança d'al.lots (100) que va fer Bokassa I. La seva caiguda va ésser deguda a A.I. en gran part.

-La seu està a Londres, és degut a la informació?

AM: Sí, Anglaterra és el país millor informat. Tradicionalment la premsa anglesa és la que publica tots els documents i informació que ningú s'ha atrevit a publicar. La BBC ofereix uns informatius de màxima qualitat, objectius, al dia i de fonts directes.

-Altres casos que A.I. ha denunciat?

AM: L'any passat va fer un "informe" davant la situació a Xina Popular descobrint les represàlies davant la població. Va enviar una carta a l'URSS a l'octubre anomenant totes les persones que estaven a la presó per defensar la llibertat. Abans de Nadal publicà un document aterrador sobre tortura als infants per raons polítiques, hi ha vint-i-set estats on es fa això, entre ells Argentina, Xile, Etiòpia i Rússia.

-Com és això de la tortura d'al.lots petits?

AM: De vegades es tortura als nins davant els pares perquè aquests confessin o als pares davant els nins. També es rapten al.lots o es duen a camps de treball forçats. Hi ha alguns nins obligats a treballar en condicions infrahumanes a països com la Índia, Tàilàndia, Brasil, Colòmbia, Marroc, inclús Itàlia, principalment a Àfrica i Àsia.

-Tornant als països del Est, s'empren l'esport com a sistema per a adormir la població? A Iugoslàvia, per exemple, tots els joves estudiaven d'entrenadors de futbol i les llibreries només tenen llibres d'esport. És així a Rumania?

AM: En certa part sí, però l'esport presenta tres al·licients:

a) És una oportunitat de sortir a l'estranger, de poder fugir del país.

b) Duu en sí unes condicions de vida privilegiades.

c) Està inclòs a l'exèrcit, depèn de l'armada. Un esportista pot arribar a cobrar el sou d'un general. Kubala cobrava el d'un coronell

-Aquí fa un temps, a pesar d'haver un sistema més bé totalitari les llibreries jugaven un paper d'oposició, hi ha allà llibreries documentades en contra del sistema?

AM: No, estan totalment controlades. Tota la premsa, el teatre, l'investigació és monopoli de l'estat. La creació literària és pobre i no es publica si no alaba al règim, l'estil importa molt poc. Els escriptors intenten publicar a l'estranger. Circula una literatura clandestina mitjançant còpies de llibres a mà o màquina, fins i tot clàssics i, naturalment, literatura religiosa. Alguns autors de la vanguardia que ara record són Soloviev i Berdiaev.

-Quan es parla de repressió a URSS surt inevitablement la paraula "Sibèria", quina és la situació allà?

AM: Els camps de treball estan avui en dia disseminats per tota Rússia, no només a Sibèria. No obstant les zones més inhòspites o desèrtiques (La part del Nord, El mar Caspió) són tristament famoses.

-Ens pot donar números?

AM: Les dades que tenim ens han arribat a través dels mateixos presos o els dissidents i hi ha més de ~~70.000~~ 1.000 camps de treball forçat. Llavors també hi ha presons com Vladimir, Lumianka, Butirka. El nombre de presos és de CINC MILIONS segons les darreres dades. El nom oficial dels camps de concentració és "Camps de reeducació social", però d'això no tenen res perquè allà es practica l'extermini; la gent està mal nodrida, molt castigada, mal vestida a temperatures de 50 sota zero; no hi ha presos comuns, sinó polítics, i de vegades els comuns fan de vigilants.

-Ens pot enomenar una parella de llibres per informar-se?

AM: "archipiélago Gulag" de Solomov. Llavors hi ha autors com Guimburg, Marchenkof, Bukofski, aquest darrer va ésser canviat per Corvarán. Corvarán era un poeta de Xile i a través D'Amnesty i USA es posaren d'acord i Pinochet amollà a Corvarán i els rusos varen treure a Bukovski del manicomi on el tenien. Hi ha un llibre fet per dos periodistes francesos comunistes que residiren a Rússia i denunciaren el fet de que allà s'atropellen els drets humans en el seu llibre "Calle del Proletario Rojo", són Nina i Jean Kehagan, fins i tot els comunistes d'altres llocs denuncien el fet rus. Altres llibres: "El tercer círculo", "Habla Sacarof"

(La redacció aconsella un llibre literari damunt la situació russe és una fàbula, irònica, entretenguda i molt bona de llegir, es tracta de "Rebelión en la Granja" de George Orwell. Li demanem a Alejandro Mircea que ens digui que troba i diu que està molt bé, a més aconsella l'obra "1984" del mateix autor). Després d'això ens despedim i sortim del bar "Cristal" (que per cert, són uns ranouers i r hi tornaré a fer entrevistes) i un tira pel seu cap i l'altre fa c mateix.

PASSATEMPS

ESCACS

Blanques moven i donen mat en 2597 jugades.

JEROGLIFIC

¿Quin fou el diàleg entre el milà i el porc gras quan acabava de ploure?

NOTA
NOTA
NOTA
NOTA
NOTA
NOTA
NOTA

Solució:

- Redó, fa sol?
- Sí, milà.

MEMORIA

Una d'aquestes afirmacions no ha sortit encara a la premsa. Quina és?

a) La presentadora de l'anunci d'estalvi d'energia ha cobrat la "petita" quantitat de cinc milions de pessotes.

f) TVE, a través d'ajornaments i avanços, va aconseguir que una reunió de discussió d'Energia Nuclear entre membres polítics i opositors s'ometés pel segon canal a la mateixa hora que el Barça jugava la final del trofeu de la copa d'Europa.

h) El Vaticà és una de les principals potències d'inversió de capital en el món.

b) L'OPEP podria reunir-se a Madrid l'any que ve el 31 d'abril.

PASSATEMPS D'INVESTIGACIO

Hitler i Napoleó varen ésser derrotats en el cru hivern rus. Quin fou el rei nòrdic que sofrí aquesta mateixa experiència abans ~~de~~ d'ells dos?

Els encertants rebran un bolletí gratuït i una dedicatòria com "Investigadors de L'any".

Hi ha temps fins que surti el segon número.

per a gent
encantadora

Líders i més líders...

Normalment quan es parla de nines no gaire espavilades s'empren l'expressió "quinzeañeras". El motiu principal crec que és el fet de què les "fans" tenen aquesta edat. Avui és "Tal" o "Cual" el cantant famós que les induïx a aquesta conducta un tant "mongòlica"; igualment ho era en Rodolfo Valentino o en Gary Gable o na Marilyn de cara al públic masculí.

La "fan", declaren els entesos del negoci, deixa d'existir quan venen les primeres relacions sexuals. Aquella al.lota descobreix que val més una persona de carn i os que no una de paper, que només fa foter-li els dobbers i el temps (ja sigui comprant el seu nou disc o pensant amb qui mai vendrà tota embadalida). Així se'n dona compte de què és absurd adorar un ídol d'aquesta classe i llavors és quan creix, quan es fa persona independent.

No obstant, hi ha gent que no creixerà mai, aquella que vol que la duguin per la mà, que el líder li aconselli el que ha de fer. Es aquí on descobrim un assumpte important: la majoria som com a "quinzeañeras", des del que té por al que dirà el veïnat, que consulta a tots i fa el que li cau millor, fins a l'aprenent de "Warrior" que està a les ordres del "jefe de la banda".

Més es complica quan parlem de grans quantitats de gent. Els pobles volen líders autoritaris i exaltats (Hitler, Superman...) i no persones modestes que acaben amb un tro de pistola (Luther King, Gandhi...). I quan es dona la casualitat què no hi ha líder, s'aferren al primer que troben; tal és el cas del Papa en la seva "gira" pels EEUU. Aquest Papa ha dit el mateix que tots els altres: no al divorci, no al control de la natalitat, no a la supressió del celibat...i quan arriba al país és rebut per grans masses de gent. L'explicació és senzilla, EEUU ja no té ni un Kennedy, ni un Lincoln o fins i tot un Búffalo Bill. (Això darrer ho va dir me un capellà)

Gràcies a Déu, no tothom és així, A molts ens és igual si aquell s'ha fet un tall quan berenava, si s'altre ha tengut un fill, si es pontina d'una altra manera...

Ha estat un missatge de Ap (Associació Prococo)

CINE CENTRE CATÒLIC DE SANT JOAN.

Dissabte a les 4, sessió contínua,
(continuament interrompuda) amb la projec-
ció de les pel·lícules

"LA CIUTAT CREMADA"

I

"EL PODER DEL FUEGO"

¡Dues fabuloses històries de foc!

(PREMI DE CANNES ALS MILLORS EFECTES ESPE-
CIALS)

Diumenge a les 3, projecció de

"QUAN COMENÇARAN LES OBRES?"

I

"PER-MI NO SERÀ AVUI"

La història de tot un poble que espera
l'impossible!

¿Quí tenia els doblers?

¿Seran eternes aquelles ruïnes?

¿Emoció fins el final!

El pròxim exemplar sortirà d'aquí a un cert temps segons la participació. Segurament costarà aprop de cinc o deu duros per a subsanar les despeses d'impressió. (Qui avisa no és traïdor)

Per qualsevol informació acudir al local de L'OCB o a algun dels col.laboradors. Els socis de L'OCB el rebran gratuïtament (és una indirecta)

Una altra cosa: L'OCURRENCIA GRAFICA és un dibuix que ens ser veix de contraportada. És un grafisme amb un petit títol o text de temàtica social, filosòfica, política... En aquest cas està dedicat a Freud (el sexe és qui condueix a l'home) i està fet per l'equip de col.laboració, però voldríem que fossin vosaltres mateixos qui nos enviéssiu les vostres ocurrencies.

Una darrera cosa: ningú és perfecte, hi ha moltes d'errates en aquest exemplar, agrairíem ens avisàssiu.

Poesia

S'havia enanorat d'un somni.

-Hauries d'existir- li digué.

Però no podia esser. Els somnis acaben quan surt el sol, és llei de natura.

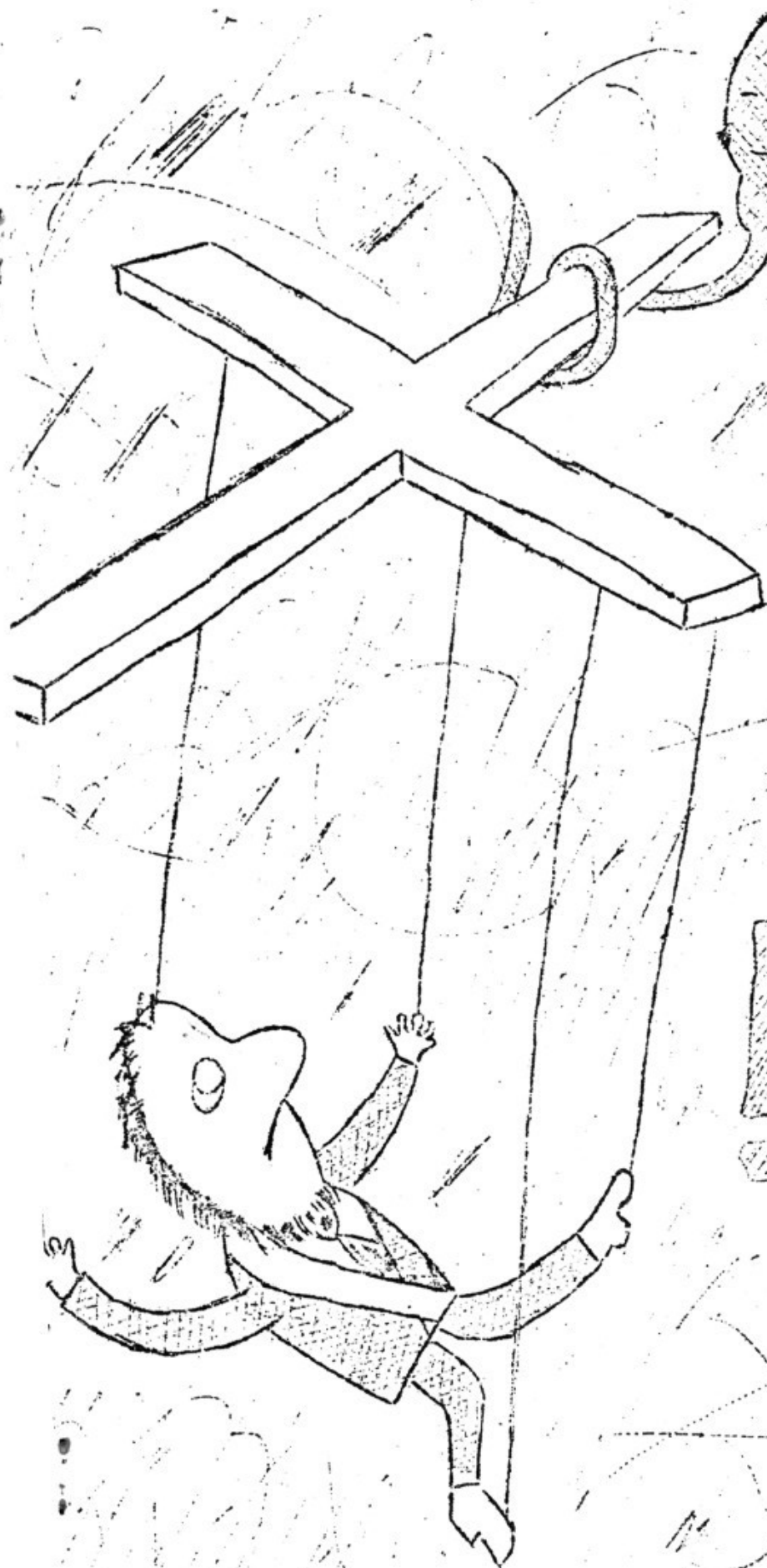
-Hauries d'existir- repetia

Però el somni s'anava fent mentre la consciència cruel reclanava el seu espai. El cop aspre del primer llamp de llum li obrí els ulls. Era un nin que neixia, però igualment hagués pogut esser un vell a punt de morir, o un coniat per a no tornar veure-se mai més.

I és que les coses fonamentals de la vida són somnis.

¿Con? que la teva poesia és millor que aquesta?, segur?, per què no ens l'envies? Esperem a tots els poetes d'aquest poble, igualment als qui vulguin fer de crítics literaris.

(Ho reconeixen: un poc marginada (al final de tot) ens ha quedat la secció de poesia. Si reben suficients poemes li dedicarem les pàgines que volguem)

FREUD